

Бора Драшковић

Први број овог драгоценог часописа „Нова Зора“ изашао је пре 10 година и био је посвећен првом српском устанку. Овај 39. Број, као што сте чули, посвећен је 200 годишњици Његоша и 120 годишњици Црњанског. У том светлосном луку и садржају, мислим да постоји све, да се послужим једним насловом из овог најновијег броја часописа „Истина удара по глави попут маља“ али треба је читати. Братић неуморни уредник и писац подржан сјајном екипом Савета и Редакцијом, верује да читање може у овом страшном времену на неки начин да нам донесе утеху. Мени се чини да читање „Нове Зоре“ свих бројева па и овога може да нам понуди нешто више, наиме путоказ како да сачувамо радне навике и душу. Сви ови бројеви па и овај заправо структурирани су у троструком времену, у оном времену о коме говори Свети Августин, наиме прошлост у садашњости, садашњост у садашњости и будућност у садашњости. Ова прошлост у садашњости садржи наше најзначајније духове од Доситеја, Вука, Његоша, Шантића, Ћоровића, Дучића, Андрића, Црњанског. У том времену ако узмемо, сад смо видели то време је у овој садашњости, ако се сетимо рецимо 4 броја где је једна посланица Вукова у којој изгледа да Вук разговара сада, он говори о кварењу језика, говори о бедном образовању, о потребама школства, о неопходности да имамо људе које могу да воде народне послове, значи једна мисао сасвим као и песничка мисао Дисова сасвим модерна. У садашњости, у том времену, у овом броју посвећено Његошу и Црњанском, имамо низ изванредних наших писаца, есејиса, песника, 150 страница, то је једно дело о Његошу, веома узбудљиво и заиста нам на најбољи начин даје утеху са једне стране али и рекао бих да нас упућује како да живимо. Из ова два времена, ово време, будућности у садашњости чини ми се да постаје готово тактилно, готово се може додирнути рукама, наиме из ове укупне духовности види се врло опасна будућност која нам се приближава, с нашом вољом, с нашим заслугама или без њих. То време, то троструко време је садржано у свим, као у нашим животима и свим бројевима „Нове Зоре“. Наравно гео поетику у времену, боље да каже геопол, политика времена веома је тешко тумачити чак и метафорама. Дозволите ми да се послужим бар двама, једна из стрипа у три слике. Две особе иду улицом и радују се што је њихов пријатељ добио посао, подижу главе и угледају га на торњу градске куће у часовнику. Питају шта радиш ту, он каже ево, ту сам на броју пола 12 чекам да донесу казаљке. Друга метафора из једног филма, уствари једној дуплој експозицији времепростора, видимо на истом торњу човека који покушава да заустави велику казаљку, да не дође на број 12, да нам не куцне последњи час. Наравно у његовом лицу, његовог лица избија онај крик, без звука да ли ће да заустави време или неће. На корицама часописа видимо у ствари Вуков рукопис попут белог Анђела, са свим овим именима драгоценим из наше културе, наше литературе, уствари помаже нам да на неки начин савладамо опасности које нам се осмехују. У последње време не могу да се не сетим и све чешиће се сећам једног разговора са сликарком Мићом Поповићем у Академији, у његовом атељеу, у Академији уметности. И он и ја смо путовали својевремено у Мексико, волели смо да разговарамо о томе, и излазећи из атељеа, улазећи у лифт, он је рекао ако се не саберемо нестаћемо као што је цивилизација Маја нестала, а она је била на вишем нивоу него што смо ми. У том тренутку лифт је кренуо испод нас, ја још увек осећам тај покрет падања. „Нова Зора“ и сјајни сарадници „Нове Зоре“, уствари нам помажу да се тај пад заустави.